

Fővárosi Ítéltábla
15.Gf.40.204/2025/4.

Felperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal (felperes címe)
Felperes képviselője: dr. Seress Judit kamarai jogtanácsos

Alperes: alperes neve (alperes címe)
Alperes képviselője: Fazekas Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe; ügyintéző: dr. Fazekas Róbert ügyvéd)

A per tárgya: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló vezetői felelősség megállapítása

Elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék
Fellebbezéssel támadott határozat száma: 18.G.40.301/2024/12. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a megállapított vagyonsökkenés összegének erejéig felel az adós elleni felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de meg nem térülő hitelezői követelések kifizetéséért.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (Harmincötezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla javára befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a 12. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes mint a adós gazdasági társaság ügyvezetője, a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyona 28.670.000 forinttal csökkent.

[2] Ítélete indokolásában a felek nyilatkozatai és a rendelkezésre álló okiratok alapján megállapított tényállásban – összefoglalva – az alábbiakat rögzítette:

[3] A adós gazdasági társaság (a továbbiakban: „adós”) a cégnyilvántartásba 2017. március 14. napjától bejegyzett gazdasági társaság, amelynek felszámolását 2020. október 19-i kezdő időponttal rendelte el a Budapest Környéki Törvényszék. Az adóst a felszámolási eljárás lefolytatását követően 2024. szeptember 25. napjával törölte a cégbíróság a Cégnyilvántartásból. Az alperes az adós alapításától 2022. február 22. napjáig az adós önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselője volt.

[4] Az adós utoljára a 2018. évre vonatkozóan készített és tett közzé beszámolót, melynek adatai számviteli bizonylatok hiányában nem ellenőrizhetők. A beszámoló szerint az adós 1.555.000 forint összegű pénzeszkőzzel és 13.181.000 forint forgóeszkőzzel rendelkezett. Emellett az adósnak 4.479.000 forint kötelezettsége állt fenn, mely rövid lejáratú kötelezettségből és 505.000 forint adófizetési kötelezettségből tevődött össze. Az alperes a 2019. évre vonatkozóan a beszámoló készítési és közzétételi kötelezettségét elmulasztotta.

[5] Az adóhatóság a adóhatóság ügyszáma ügyszámon lefolytatott adóellenőrzés során az adós partnerei által az adóhatóság rendelkezésére bocsátott számlák alapján az adós terhére 2019. I. negyedévére 8.083.000 forint, 2019. II. negyedévére 6.167.000 forint, azaz összesen 14.250.000 forint be nem vallott, meg nem fizetett általános forgalmi adó különbözetet állapított meg. Az adóhatóság ügyszáma2 ügyszámon lefolytatott adóellenőrzés során az adóhatóság az adós terhére 2019. III. negyedévére 6.237.000 forint, 2019. IV. negyedévére 3.477.000 forint, azaz összesen 9.714.000 forint be nem vallott, meg nem fizetett általános forgalmi adó különbözetet állapított meg. Az adóhatóság a 2021. május 13. napján kelt határozatában az adóssal szemben 780.000 forint késedelmi pótlékot számított fel, valamint a megállapított adóhiány után 4.858.000 forint adóbírságot szabott ki.

[6] Az adóst 2019. július 31. napján 5.049.933 forint adótartozás terhelte. Ugyanezen a napon az adós bankszámláján 217.000 forint volt. Ennek megfelelően az adós 2019. július 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került.

[7] Az adós 2019. augusztus 30. napján fizetési könnyítési kérelmet terjesztett elő az adóhatóságnál és a 4.495.933 forint tartozása 12 havi részletben történő megfizetésének engedélyezését kérte. A kérelem mellékletét képező, 2019. január 1. napjától – 2019. július 31. napjáig terjedő időszakra vonatkozó egyszerűsített éves beszámoló alapján az adós 16.829.000 forint forgóeszkőzzel rendelkezett, melyből 3.120.000 forint készlet, 12.929.000 forint követelés volt. Ezen túlmenően az adós 780.000 forint pénzeszkőzzel is rendelkezett, míg az adóssal szemben 6.211.000 forint lejárt rövid lejáratú kötelezettség állt fenn. A vonatkozó tényállás teljes körű tisztázása érdekében az adóhatóság 2019. szeptember 18. napján felszólította az adóst a hiányzó adatok, dokumentumok közlésére, csatolására, ennek

azonban az adós nem tett eleget, ezért az adóhatóság adóhatóság ügyszám³ számú, 2019. október 9. napján kelt határozatában az eljárást megszüntette.

[8] Az alperes az adós bankszámlájáról a 2019. augusztus 5. napja és 2019. október 30. napja közötti időszakban összesen 28.670.000 forintot vett fel.

[9] Az adóssal szemben az adóhatóság 2019. november 20. napján adóhatóság ügyszám⁴ ügyszámon végrehajtást rendelt el, mely nem vezetett eredményre, ezért a felperes Pest Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága 2020. június 29. napján kezdeményezte az adós elleni felszámolási eljárást a Budapest Környéki Törvényszéken. A bíróság a 2020. augusztus 19. napján kelt, felszámolási ügyszám. számú végzésében megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A felszámolás kezdő időpontja 2020. október 19. napja. A kirendelt felszámoló az felszámoló cég neve, a felszámolóbiztos felszámolóbiztos neve.

[10] A felperes a felszámolási eljárásban 42.464.308 forint összegű hitelezői igényt jelentett be, melyet a felszámoló 2021. november 22. napján visszaigazolt.

[11] A felszámoló 2022. január 31. napján egyszerűsített felszámolási zárójelentést készített, melyben rögzítette, hogy az alperest levélben felszólította a szükséges iratanyagok átadására, valamint tájékoztatta a felszámolás alatt álló társaság és a vezető kötelezettségeiről. Az alperes részére írt megkeresés „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felszámolóhoz. Az eljárás során az adós gazdasági társaság meghatalmazottja, az adós meghatalmazottja felvette a kapcsolatot a felszámolóval és igazolta, hogy az alperes súlyos egészségügyi problémái miatt - mely részben mentális, részben pedig az alperes mozgását lehetetleníti el - nem tud megjelenni. Előadta, hogy az adós ellen, éppen ezen ok miatt már a 2017. év végétől kezdődően folyamatosan végrehajtások indultak. Az adós társaság a 2018. év első felében még működött, de a 2019. év első felében érdemben már nem végzett tevékenységet, komoly működési nehézségei voltak. A fennálló tartozásaira az adós a 2019. évben még megkísérelt fizetési haladékokat kérni, de már ezt sem tudta teljesíteni. A felszámoló előadása szerint a felszámolási eljárás során a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. §-a szerinti vezetői kötelezettségek teljesítésére nem került sor, az alperes az adós iratanyagát - leszámítva néhány társasági szerződéses dokumentumot és a 2018. évi mérleget - nem adta át a felszámolónak. A felszámolási eljárás során az adós vagyonáról a felszámoló nem szerzett tudomást, ezért a nyilvántartásba vett, összesen 46.872.018 forint összegű hitelezői igény az eljárás során nem nyert kielégítést.

[12] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. szeptember 25. napján jogerőre emelkedett, felszámolási ügyszám² számú végzésével a felszámolási eljárást az egyszerűsített szabályok szerint befejezte és az adóst jogutód nélkül megszüntette.

[13] A felperes pontosított keresetében kérte: a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes mint az adós vezetője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyonában 28.670.000 forint összegű vagyoncsökkenést idézett elő. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest a perrel felmerült 10.000 forint jogtanácsosi munkadíj megfizetésére is.

[14] A felperes keresetét a Cstv 33/A. § (1)-(5) bekezdéseire alapította. Előadta, hogy az alperes 2017. március 7. napjától a felszámolás kezdetéig volt az adós ügyvezetője. Állította, hogy a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2019. július 31. napján bekövetkezett és a felszámolása elrendeléséig folyamatosan fennállt. Az alperes 2019. augusztus 5. napja és 2019. október 30. napja közötti időszakban összesen 28.670.000 forintot

vett fel az adós bankszámlájáról, az így felvett összegnek a társaság gazdálkodása körében történő felhasználása, házipénztárba történő befizetése pedig nem nyert igazolást. Az adós által a 2017. és 2018. évekre közzétett beszámolók - számviteli bizonylatok hiányában - az adós valódi vagyoni-pénzügyi helyzetének a megismerésére nem alkalmasak, 2019. évre pedig az adós beszámolót nem tett közzé. Az alperes a felszámolási eljárás során nem teljesítette a felszámolás kezdő időpontjával összefüggő vezetői feladatait, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti zárómérleg-készítési, irat- és vagyonatadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét. Magatartásával, mulasztásával összefüggésben a társaság pénzügyi, vagyoni helyzete nem volt megismerhető, ellenőrizhető. Az alperes nem tett eleget adóbevallási, befizetési kötelezettségének sem; 2019. II. negyedévére 14.250.000 forint, míg 2019. IV. negyedévére további 9.714.000 forint be nem vallott és meg nem fizetett általános forgalmi adó különbözetet állapított meg az adós terhére az adóhatóság. Hivatkozott arra, hogy az adótartozás már akkor esedékessé válik - tehát az igény állapotába kerül -, amikor az adótörvényekben meghatározott időpontok eredménytelenül elteltek. Mindezek alapján az adós 2019. július 31. napján 5.049.933 forint adóhátralékkal rendelkezett, ezzel szemben összesen 217.000 forint pénzeszköze volt. Így ekkor az adósnak már lejárt esedékességű tartozása volt, továbbá olyan kötelezettségei, amelyeket önadózás útján nem vallott be és nem fizetett meg - ez utóbbi kötelezettségeket az adóellenőrzés során tárta fel az adóhatóság -, vagyis az adósnak nem volt elegendő likvid vagyona a tartozásai kiegyenlítésére. Az alperes az adós önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselőjeként tudomással bírt az adós esedékes, lejárt tartozásairól, a társaság likviditási gondjairól. Az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően a hitelezői érdekekkel ellentétes magatartást tanúsított azáltal, hogy az adós vagyont a pénzforgalmi bankszámlára befolyt összegek felvételével csökkentette, ugyanakkor az adóbevallási kötelezettségét nem, illetve nem megfelelően teljesítette, továbbá a fennálló adófizetési kötelezettségeit sem teljesítette. Az alperes tudata átfogta azt is, hogy az adós aktív vagyonának csökkentésével a hitelezői érdekeket sértő módon a társaság likviditását tovább rontja. Ha az alperes kellő gondosságot tanúsított volna, a felvett készpénzt nem vonta volna ki a társaságból, hanem azt az adós működése körében felmerülő tartozások rendezésére fordította volna és így lehetőség lett volna a hitelezői követelések teljes mértékű kielégítésére. Mivel az alperes a felszámolás kezdő időpontjával összefüggő, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban rögzített jogszabályi kötelezettségeit nem teljesítette, valamint az általa közzétett 2018. évi mérleg adattartalmát számviteli bizonylatokkal nem támasztotta alá, mulasztásának következménye a Pp. 265. §-ában foglaltakra is figyelemmel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály alkalmazása. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét, valamint az alperes hitelezői igények kielégítését akadályozó jogsértő magatartását így a felperesnek csak állítania kell.

[15] Az alperes érdemi ellenkérelmében kérte, hogy a bíróság a felperes keresetét mint megalapozatlant utasítsa el és a felperest marasztalja az alperes perköltségében. Előadta, hogy nem volt tudomása arról, hogy az alkalmazásában álló könyvelő a 2019. évi és 2020. évi beszámoló készítési- és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, a felperes nyilatkozattételi felhívásának pedig mentális betegsége miatt nem volt képes eleget tenni. A könyvelővel a viszonya a 2021. évben megromlott, ezért az adós könyvelési anyagát három évre visszamenőleg tőle elhozta és a tulajdonában álló autó típusa típusú, autó forgalmi rendszáma forgalmi rendszámú gépjárműben tárolta. A gépjárművet azonban a benne levő könyvelési anyaggal együtt eltulajdonították, ami miatt a rendőrfőkapitányság pontos megnevezése feljelentést tett, a nyomozó hatóság pedig a büntető ügyszámű. számú határozatával körözést rendelt el. Vitatta, hogy az adós 2019. július 31. napján

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna: arra hivatkozott, hogy nem volt tudomása arról, hogy az alkalmazásában álló könyvelő a beszámoló készítési- és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget és ezért nem volt tudomása az adóhatóság felé fennálló tartozásról sem. Az adós a felszámolási eljárás kezdeményezése és elrendelése közötti időszakban is folytatta termelési tevékenységét, melynek következtében jelentős bevételeket ért el. A bankszámlájára is jelentős összegek érkeztek, ami azt támasztja alá, hogy az adós gazdasági működése továbbra is eredményes volt, így ennek fényében érthetetlen, hogy hogyan került volna az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe. Vitatta azt is, hogy a vezetői feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta volna el. Azt nem vitatta, hogy az adós pénzforgalmi számlájáról 28.670.000 forintot felvett, ezzel azonban állítása szerint nem sértette a hitelezők érdekeit. A felvett összeget ugyanis - bár ezt bizonyítani nem tudja, mivel az erről szóló bizonylatok is az eltulajdonított gépjárműben voltak - munkabérre, illetve anyag- és eszközbeszerzésre fordította, vagyis a társaság érdekkörében használta fel. Álláspontja szerint a jóhiszeműségét bizonyítja az is, hogy az összeget nem egy összegben, hanem hónapokon keresztül, sok részletben vette fel. Jóhiszeműen azt gondolta, hogy amennyiben a felvett összeget a társaság működésére fordítja és ezáltal bevételt generál, úgy a hitelezői követelések kielégítést nyerhetnek és az adós is megmenthető lesz. Vitatta továbbá azt is, hogy a 2019. évi és a 2020. évi éves beszámoló készítési kötelezettségének elmaradásaért, továbbá az adós mérlegei letétbe helyezésének elmaradásaért felelősség terhelné, mivel őt az adós könyvelője arról tájékoztatta, hogy a mérlegeket elkészítette és letétbe helyezte.

[16] A felperes az alperes ellenkérelmében foglaltakra úgy nyilatkozott, hogy a beszámolót az ügyvezetőnek kell aláírnia, ő felel annak elkészítéséért és letétbe helyezéséért, így a könyvelőjének esetleges mulasztása az alperes terhére esik. Álláspontja szerint ugyanakkor az éves beszámoló közzététele, valamint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése között nem áll fenn összefüggés. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján az alperesre hárul annak bizonyítása, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, az alperes azonban bizonyítékot e körben nem terjesztett elő. Megjegyezte továbbá, hogy a nyilvántartása szerint az adós cég nevében eljáró könyvelő megbízatása 2020. március 20. napjával szűnt meg, ugyanakkor az alperes állítása szerint csak a 2021. évben hozta el tőle az iratokat, ami gondatlan vezetői magatartást feltételez. Előadta, hogy az alperes által megjelölt, eltulajdonított személygépjármű az alperes érdekelt gazdasági társaság. tulajdonát képezte, melynek vezető tisztségviselője az alperes felesége volt. Az iratok hiánya, illetve az azok ellopására hivatkozással tett feljelentés nem mentesíti a vezető tisztségviselőt az iratmegőrzési kötelezettség megsértése miatti szankció alól, mert az alperesnek az iratok pótlólagos beszerzéséről gondoskodnia kellett volna, amit nem tett meg.

[17] A törvényszék a keresetet alaposnak találta. A döntése indokolása körében hangsúlyozta: az eljárás során az adós felszámolójának 2022. január 31. napján kelt zárójelentése bizonyította, hogy az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában foglalt kötelezettségének nem tett eleget, az adós iratait nem adta át a felszámolónak, tevékenységzáró mérleget, záróleltárt nem készített. Ezt a perben az alperes sem vitatta. Ellenkérelmében kizárólag arra hivatkozott, hogy a 2019. évi és 2020. évi beszámoló elkészítésének elmaradásaért felelősség nem terheli. Ezzel kapcsolatosan rámutatott az

elsőfokú bíróság arra, hogy a vezető tisztségviselővel szembeni elvárhatósági mérce körébe tartozik az is, hogy figyelemmel kísérje a könyvelő munkáját; a vezető tisztségviselő nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy azért nem tudta megtenni a szükséges intézkedéseket mert a cég iratai a könyvviteli szolgáltatást végző személynél voltak. Az éves beszámolót a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) 153-154. §-ai alapján a vezető tisztségviselőnek kell aláírnia, ő felel annak elkészítéséért és letétbe helyezéséért, így nem mentesülhet a felelősség alól arra hivatkozással, hogy a könyvelője valótlan tájékoztatást adott a számára. Az alperes nem mentheti ki a mulasztását arra hivatkozással sem, hogy az általa használt gépkocsi ellopásával együtt három évre visszamenőleg a társaság iratait is ellopták. Az iratok eltűnése nem minősül elháríthatatlan oknak, azok pótlása érdekében meg lehet keresni az adóssal szerződő feleket, hatóságokat. Ilyen alperesi magatartásra azonban az eljárás során semmilyen adat nem merült fel, az alperes sem állította, hogy az iratok pótlása iránt bármilyen intézkedést tett volna. Az alperes az iratok eltűnését követően a feljelentésen túl nem tett semmit, az iratok ellopásáról még az adós felszámolóját sem értesítette.

[18] A törvényszék a fentiekre tekintettel leszögezte: a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt feltétel bekövetkeztére - az alperes mulasztására - figyelemmel, a jelen perben a bizonyítási teher az általános szabályoktól eltérően megfordult. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy vezető tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Az alperes azonban az elsőfokú bíróság felhívása ellenére bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, további bizonyítékot nem csatolt, jogi képviselője az alperes személyes meghallgatását nem indítványozta. Mivel az alperes a bíróság tájékoztatása ellenére bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, és ellenkérelmében nem vitatta a felperes keresetében megjelölt, az adóssal szemben fennálló adótartozások mértékét, a bíróság a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját a felperes által megjelölt 2019. július 31. napjában állapította meg. Megjegyezte az elsőfokú bíróság: annak figyelembevételével, hogy az alperes fizetési könnyítés iránti kérelmet terjesztett elő 2019. augusztus 30. napján az adóhatóságnál, arra lehet következtetni, hogy az alperes tudott az adós adótartozásáról és arról is, hogy az adós nem képes megfizetni a fennálló adótartozását.

[19] Az adós gazdálkodó szervezet vagyonának csökkenése körében az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperes az eljárás során nem csatolt bizonyítékot annak igazolására, hogy az adós bankszámlájáról általa nem vitatottan felvett 28.670.000 forintot az adós gazdasági tevékenységének folytatására, munkabér, eszköz és készlet beszerzésére fordította, éppen ellenkezőleg: maga is úgy nyilatkozott, hogy ebben a körben bizonyítási kötelezettségének eleget tenni nem tud. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját követően megvalósított magatartásával, vagyis azzal, hogy az adós bankszámlájáról felvett pénzeszeget nem az adós működésére fordította, az adós vagyonában 28.670.000 forint összegű vagyoncsökkenést idézett elő, ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben - a bíróság felhívására pontosított kérelme szerint - a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és - fellebbezése tartalma szerint - a kereset elutasítását kérte. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait fenntartva állította, hogy az adós nem került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe 2019. július 31. napján, álláspontja szerint ezt a

tényt az elsőfokú eljárás során benyújtott bizonyítékok nem támasztják alá. Arra hivatkozott, hogy az eljárásban csatolt iratok alapján megállapítható, hogy az adós bankszámlájára 2019. augusztus 5. napjától kezdődően jóváírások érkeztek és az így keletkezett bevételek jelentősen meghaladták az adós abban az időpontban fennálló tartozásait. Hangsúlyozta, hogy ez kizárólag úgy volt lehetséges, hogy az adós már 2019. július 31. napját megelőzően rendelkezett a bevételek alapjául szolgáló szerződésekkel és számolhatott az azokból származó bevételekkel, ennek megfelelően az alperes ebben az időpontban észszerűen nem láthatta előre az adós fizetéseképtelenségének bekövetkezését és erre alapítva nem állapítható meg a felelőssége sem. Álláspontja szerint az a tény, hogy az adóhatóság 2019. november 20. napjától indított végrehajtást az adóssal szemben, szintén azt támasztja alá, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet csak később következett be.

[21] Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását, a fellebbezés elutasítását (helyesen: helybenhagyását) és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Ellenkérelme indokaként - utalva a Kúria Gfv.VII.30.188/2020/4. számú határozatának indoklására - arra hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének rendelkezéseire tekintettel az eljárásban nem a felperesnek, hanem az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az elsőfokú bíróság teljeskörűen tájékoztatta az alperest az eljárásban általa bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, ennek ellenére az alperes jogi képviselője a perfelvételi tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa nincs, egyebet előadni nem kíván. Ezzel szemben a felperes igazolta az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének fennállását és időpontját. Az elsőfokú eljárás során továbbá az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Az alperes az általa nem vitatottan felvett összegekkel nem tudott elszámolni, nem igazolta, hogy a felvett összegeket milyen célra használta fel, ezért a pénzfelvétellel az adós társaság vagyonában 28.670.000 forint vagyonsökkenést okozott.

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésének indoklásával azonban csak részben ért egyet, a döntés érdemben az alábbi eltérő indokok alapján helyes.

[24] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes az adós megalapításától, azaz 2017. március 14. napjától a felszámolása elrendeléséig annak önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselője volt.

[25] Az eljárás során nem volt vitatott, hogy az alperes a 2019. és 2020. évek tekintetében nem tett eleget az adós gazdálkodó szervezet éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének – ez a tény az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatát által üzemeltetett, online úton bárki számára költségmentesen hozzáférhető „Elektronikus Beszámoló Portál” (https://e-beszamolo.im.gov.hu/oldal/beszamolo_kereses) adatai szerint is megállapítható volt –, továbbá nem teljesítette maradéktalanul az adós felszámolója felé a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét sem. Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával és annak indokaival, amely szerint az alperes személyesen felelős a fenti kötelezettségek teljesítéséért és nem teszi az e körben elkövetett mulasztásait nem felróhatóvá sem az általa megbízott könyvelő esetleges mulasztása, sem az adós iratainak harmadik személy általi eltulajdonítása. Ebből következik, hogy a jelen ügyben alkalmazandó a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése, amely szerint: amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámoló készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[26] Az idézett bizonyítási szabály alapján a perben az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem vagy nem a felperes által állított időpontban következett be, illetve az adós vagyonának csökkenésére vezető magatartása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[27] A felperes keresetlevelében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített törvényi tényállásnak megfelelő történeti tényelődást tett, megjelölte az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját, az alperesnek az adós vagyonát csökkentő magatartását és a vagyoncsökkenés mértékét, továbbá az adós felszámolójának zárójelentésével igazolta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt feltételek fennállását. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése bizonyítási kötelezettséget áthárító szabály, amely azt tartalmazza, hogy amennyiben a felperes igazolja az alperes terhére róható, az iratátadással, illetőleg mérleg leadásával kapcsolatos kötelezettség elmulasztását, mentesül a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésére vonatkozó állításának bizonyítási kötelezettsége alól.

[28] Az alperes a perben nem bizonyította, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete nem következett be vagy az a felperes által állított időponttól eltérő időpontban következett be; az elsőfokú eljárás során megtartott perfelvételi tárgyaláson a bíróság az alperest az általa bizonyítandó tényekről tájékoztatta, ennek ellenére az alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, bizonyítékot nem csatolt, jogi képviselője az alperes személyes meghallgatását nem indítványozta. Az alperes semmivel nem bizonyította azt a tényelődását, hogy a 2019. július 31. napját követően keletkezett adósi bevételek meghaladták az adós tartozásait; e tény bizonyítása csak az adós adott időszakban fennálló valamennyi tartozásának és az annak fedezetéül szolgáló vagyonának teljes körű feltárását és megállapítását lehetővé tevő okirati bizonyítékok alapján lett volna lehetséges, azonban ezek benyújtásának elmulasztásával az alperes saját magát zárta el a bizonyítás lehetőségétől. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes tényelődása, amely szerint az általa az adós bankszámlájáról felvett 28.670.000 forintot munkabérekre, illetve anyag- és eszközbeszerzésre fordította, önmagában is jelzi: az adósnak a felperessel

szemben fennálló tartozását meghaladóan egyéb fizetési kötelezettségei is voltak 2019. augusztus 5. és 2019. október 30. napja között, azonban tartozásainak összege, munkavállalóinak száma, valamint befektetett eszközeinek és forgóeszközeinek értéke bizonyítékok hiányában nem volt megállapítható. Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott tény, amely szerint az adóhatóság csak 2019. november 20. napjától indított végrehajtást az adóssal szemben, nem hozható összefüggésbe azzal, hogy az adós tekintetében mikor következett be a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet, mert az adóhatóság ettől a körülménytől teljesen függetlenül, saját hatáskörben dönt a végrehajtási eljárás megindításának időpontjáról. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú eljárás adatai szerint az adóhatóság által indított végrehajtási eljárás eredménytelen maradt – később az adóhatóság erre a tényre alapítottan kezdeményezte az adós felszámolását –, ami szintén az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését támasztja alá. A fentieknek megfelelően az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjaként a felperes által megjelölt dátumot, 2019. július 31. napját.

[29] Nem bizonyította az alperes azt sem, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Az alperes – általa nem vitatottan – a 2019. augusztus 5. és 2019. október 30. közötti időszakban több részletben összesen 28.670.000 forintot vett fel az adós pénzforgalmi számlájáról. Az eljárás során azonban az alperes csak állította, de nem bizonyította, hogy az általa így felvett összeget az adós gazdálkodása körében munkabérekre, illetve anyag- és eszközbeszerzésre fordította; ellenkérelmében maga nyilatkozott úgy, hogy a felvett pénzeszközöknek az adós érdekkörében történt felhasználását nem tudja bizonyítani. Ennek megfelelően az alperes nem bizonyította, hogy az általa felvett összeget az adós gazdálkodása körében, az összes hitelező érdekét szolgálva - a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében - használta volna fel.

[30] A fenti indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a rendelkező rész pontosításával és a kifejtett, részben eltérő indokolással - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek, a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapított 35.000 forint kamarai jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, az államnak pedig - figyelemmel a Pp. 102. § (1) bekezdésére, valamint arra a tényre, hogy az alperes a fellebbezése benyújtásával egyidejűleg 24.000 forint fellebbezési illeték megfizetését már igazolta - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja alapján feljegyzett 24.000 forint fellebbezési eljárási illetéket. [Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése]

[32] A feljegyzett illeték államnak történő megfizetésének módjára vonatkozó rendelkezés a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben megfogalmazott előírásokon alapul. [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés]

[33] A megfizetendő fellebbezési illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé; az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájának száma:

10032000-01070044-09060018. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2026. február 18.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kocsi Balázs s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Balázs Ildikó
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)